

желъ да му съобщи въ писмо. Мария била жива и здрава и все питала за баща си. Чакали го съ нетърпение.

Князътъ отбърна. Не бърше, значи, толкова страшно.

— Но ти не знаешъ ли нищо, Драгота?

Болярътъ дигна вежди и сви устни.

— Царътъ нѣщо е подушилъ около севастократора Исакъ. Проклетиятъ ромеецъ върши нечестиви работи задъ гърба му. Шушне нѣщо на боляритѣ... Обещава имъ небивалици. Нали ти знаешъ нашитѣ. Невѣмъ нѣкой се помами. За това по-добре ще е да си бърдешъ въ Търново.

Той се озърна, приближи княза и тихо пошепна до ухото му:

— Ще му видимъ работата на севастократорчето...

Същата нощъ, безъ да се обаждатъ нѣкому, Иваница прибра хората си и замина.

Кой знае защо, по цѣлия пътъ нѣкаква глуха, разяждаща тревога не напусна свитото му сърдце.

ГЛАВА XXV.

Прозорцитѣ въ стаята на царица Елена бѣха широко разтворени и презъ тѣхъ нахлуваше потокъ отъ синя сребриста свѣтлина, уханье на кринове и трендафилъ, веселъ глъчъ отъ свежи детски смѣхове и шепотъ на лястовици, които бѣха свили гнѣздо подъ покрива.

Но тънцитѣ вежди на царицата бѣха упорито събръчени, а отъ време на време миглитѣ ѝ отронваха свѣтла, прозрачна сълза, която падаше върху везбата, която лежеше въ ржцетѣ ѝ. Тя отдавна бѣ престанала да ниже конецъ до конецъ въ пѣстра смѣна на ярки багри по ржкава на новия си хитонъ. Ржцетѣ ѝ, неподвижно отпуснати, съ иглата въ дѣсницата и ржкава въ другата, лежаха на колѣнетѣ ѝ като морни гълъби.

Преди малко Асѣнъ ѝ бѣ казалъ, че къмъ марта на следната пролѣтъ, ще събере всичкитѣ си войски, ще извика цѣлата куманска конница задъ Дунава и ще унищожи за винаги силата на Визансъ.

За кой пътъ вече Елена щѣше да изпрати на опасна